

Мара Ръдърфорд

КОРОНА ОТ КОРАЛ И ПЕРЛИ

Mara Ruthereford

CROWN OF CORAL AND PEARL

Copyright © 2019 by Mara Ruthereford

Мара Ръдърфорд

КОРОНА ОТ КОРАЛ И ПЕРЛИ

Превод: *Емилия Ничева-Карастойчева*

Дизайн на корицата: *Златина Зарева*

© ИК „ЕМАС“, 2021

Всички права запазени!

МАРА РЪДЪРФОРД

КОРОНА

от

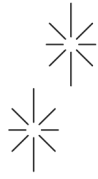
КОРАЯ

и

ПЕРАУ

Превела от английски:
Емилия Ничева-Карастойчева

ИК „ЕМАС“
София, 2021

1

Понякога се питам дали имената определиха съдбата ни, или обратното. Нор и Зейди – корал и перла. И двете тачени от народа ни и достойни да красят с прелестта си шиите на царици. Перлата е ценна заради блясъка, лъскавината и липсата на несъвършенства. Коралът е различен – расте разкрявен. Природната му форма едва ли може да мине за красива.

Аз и Зейди обаче притежавахме еднаква хубост, изящество и ум. Най-прекрасните бебета, раждали се някога във Вариния, казваха старците. Мама ни разхождаше гордо в семейната дървена лодка, където със Зейди прекарахме детските си години. Заслоняваше смуглата ни кожа с широкополи шапки, та слънцето да не я обжари; караше татко да заглажда острите ъгли на мебелите; нито един косъм върху главите ни не падна под острието на ножица. Всяка вечер ни оглеждаше да не сме се ограскали или ожулили, сетне ни мажеше с масла и мехлеми. Постоянно ни повтаряше да внимаваме.

Варинианките са благословени с коси, разноцветни като

рибите във водите ни – прави и къдриви, сламеноруси и абаносови, и с кожа, гладка и чиста – от златиста до меденокафява. И все пак мерилото за красота в селото ни бе високо. Преценяваха момичетата по правилните черти и съразмерните тела, по бистрия и любознателен поглед, макар и не прекалено прям. Изискваше се изряден външен вид – по всяко време и на всяко място. Изпъкваша само девойките без никакъв недостатък.

Защото във Вариния да си красиво момиче не е просто късмет. Поколение след поколение красотата определя коя от нас ще стане принцеса.

– Нор! – Зейди ме гръпна от ръба на лодката, където пазех равновесие на един крак. – Какви ги вършиш? Да се нараниш ли искаш?

Почесах се по главата. Мама сплете косата ми по-стегнато, та да ме накаже, загато вчера си забравих шапката. Все се тюхкаше как слънцето ще изсуши копринените ни коси и – боже опази – ще покрие лицата ни с лунчки. Напоследък обаче гневното къркорене на празния ми стомах заглушаваше пискливия ѝ глас в ума ми. Часове наред търсехме стриги. Безрезултатно.

Зейди, послушната гъщеря, ме плесна пак по ръката.

– Моля те, опомни се. Знаеш колко е нервна мама преди церемонията.

Да, церемонията. Не помнех мама да не е нервничала. Всеки безоблачен ден, прекаран под покрива на наколната ни дървена къща, всяка пропусната възможност да се гмуркам за перли, защото морето е неспокойно – гължах ги на мамините вълнения за прословутата церемония.

– Царството ни е безгранично – обичаше да повтаря татко, взрян в хоризонта от тесния балкон на къщата ни.

Навярно наистина мислеше така, ала нашият живот се състоеше от постоянно натякване, че един ден престолонаследникът на Илара ще навърши възрастта за женит-

ба. И както е било от столетия, три дни старейшините ще му избират за булка най-красивата девойка от Вариния.

Последната ни напусна преди двайсет години, когато сегашният цар беше принц, а плитчините не бяха оголени. Според мама не можела да се мери по красота с мен и Зейди. Преди произшествието подкачаше старейшините, че ще се наложи да ни изпратят и гвете при принца, та сам да прецени, защото сме неотличими като сребърни пернати рибки.

Сега, разбира се, е ясно коя ще отиде. Дребният розов белег върху дялната ми скула стои между мен и короната. Навсякъде другезде по тялото несъвършенство, по-мъничко от варинианска перла, не би привлякло погледа. В сравнение с безупречната кожа на Зейди обаче нацърбеното петънце е невъзможно да остане незабелязано. За щастие имах седем години след злополуката да се подготвя за това. И седем години на сравнителна свобода от постоянното треперене на мама.

Скочих върху възглавничките по гъното на логката и вдигнах лице към покритото с облаци небе.

– Готова ли си? – попитах.

– За какво? – Зейди се престори на неразбрала и придърпа полите над оголените си глезени.

– Да напуснеш Вариния. Мама и Самуел.

Мен.

– Не се знае дали ще ме изберат. Еднакво красиви сме, а ти не боледуваш. Чух, че Алис също има шанс.

Повдигнах скептично вежди.

– Мама казва, че дори с белег съм по-красива от нея. Как се изрази? „Само като се усмихне с кривия си зъб, принцът ще се скрие под полите на бавачката“.

Зейди се намръщи.

– Не бива да говори така. Алис се е родила такава. Не може да се промени.

– Нито пък мама – отбелязах сухо.

Зейди издърпа една от въдиците, провесени над ръба на лодката. Сбърчи чело при вида на гребната рибка. От години риболовът опустошава водите ни, макар никоой да не иска да си го признае. Зейди сложи внимателно лъскавата рибка в гланта си, извади кукичката и я пусна в морето. Не ставаше за ядене, но бихме могли да я използваме за примамка, ако се надявахме на по-сериозен улов.

– Понякога мама е нетърпима, но ни мисли доброто – посочи Зейди след кратък размисъл. – Иска да имаме каквото не е получила.

Десетина хапливи забележки изскочиха в ума ми, но си удържах езика зад зъбите.

– Сигурно си права.

Пазех го в тайна, ала знаех, че Зейди ще е избраницата. Единствено тя щеше стъпи на голямата суша и да изпълни детската ми мечта. С белег или не, красотата на Зейди надминаваше моята. Във Вариния вечно търсехме несъвършенства – по перлите и по хората – а Зейди винаги съзираше хубавото. Миналата седмица докато се косях как бурята е разнебитила къщата ни, Зейди съзерцаваше небето, за да види гъга.

И дори когато майка ни се развилнееше съвсем, Зейди намираще мили гуми в отговор.

Никога нямаше да стана толкова добра, да имам чисто сърце. И тази болка бе по-трудно поносима.

– Ще поплувам – реших с надеждата да отърся мислите заедно с грехите си.

Зейди се озърна тревожно. Порасналите девойки не бива да си показват краката, но да се гмуркаш с пола е не само трудно – опасно е. Преди, когато имаше изобилие от струди, се гмуркаха главно момчетата. Сега обаче момчетата и жените помагат. В нашето семейство липсваше избор. Татко ловеше риба по цял ден, а нямахме братя. Дори мама не би възразила; знаеше колко ни е нужен всеки грош.

– Идваш ли? – попитах.

– Солта изсушава кожата. Мама ще разбере.

Сложих длани върху хълбоците и се усмигнах широко.

– Който последен намери стрига, ще готви вечерята.

Всъщност нямаше начин да се върнем вкъщи с празни ръце. Не и ако искаме да ядем следващата седмица. По-лесно обаче беше да се преструваме, че е игра, и то не на живот и смърт.

– Готова ли си?

Поклати глава. Ала пръстите ѝ вече разкопчаваха полите и придърпваха туниката над бедрата.

– Лоша си! – обвини ме и цопна в бистрата вода.

Хвърлих се след нея и ушите ми забучаха от натиска на водата. Гмурнах се към дъното, за да удавя вътрешния гласец: „Знам“.

След няколко часа разбърквах рядка рибена яхния в тенджерата над огъня. Самуел доплува до къщата. Доиде при мен, лъснал от капките морска вода. Сами бе най-добрият ни приятел; единственото момче от селото, посмяло да се включи в детските ни игри. Все пак имахме непоносимо строга майка, а и татко бе най-добрият приятел на царския наместник. Мама обаче щадеше Сами, защото наместникът му беше баща.

– Не ми казвай, че Зейди е намерила стрига преди теб – подсмихна се.

Сами обичаше състезанията като мен, но днес сестра ми извади късмет. Стригата лежеше върху плавеи до лодката. Беше разтворена, но за жалост без перла.

Основната ни разменна монета, редките розови перли, намиращи се единствено в нашите води, напоследък също се откриваха трудно, а апетитът на иларците бе нарастнал. От перлите изработваха бижута за благородниците, стриваха ги и ги добавяха в най-различни мазила. Повечето варианти държаха в дома си бурканче с лечебен мехлем от розови перли; цярът се пазеше за извънредни случаи,

понеже бяхме здрав народ. Каляваше ни плуването във водата, на чиито особени свойства всъщност приписваха наличието на неповторимите перли. След произшествието мама ежедневно мажеше лицето ми с мехлема. Надяваше се белегът да изчезне, но в крайна сметка разбра, че няма да го заличи.

Сами остави потъмняло месингово копче върху масата до празната стригена черупка.

– Виж какво нося на Зейди.

Цъкнах неодобрително с език. По закон единствено Илара ни снабдяваше с всичко, което морето не можеше да осигури – грехи, плодове и зеленчуци, инструменти, книги, бидони с питейна вода. Дори гървата за огрев идваха от там. Сами не спазваше правилото. Търгуваше тайно с братовчедите ни от Галетия. Преди повече от сто години малобройна група варинианци рискували живота си и стъпили на сушата, после бързо избягали на север с табун откраднати иларски коне. Конете станали основа на галетианската култура, както вълните изтъкали нашата.

„Деца на вълните“, така ни наричаха иларците. И се отнасяха с нас по същия начин – като с деца.

Господари и на сушата, и на морето, иларците разполагаха с богатства, за каквито можехме само да мечтаем – питейна вода и храна, оръжия и многолюдни селища. От време на време отчаян варинианец се гобираше до Илара в търсене на по-лек живот, неподвластен на капризното море. Войниците, охраняващи брега обаче, се справяха бързо и неумолимо с нарушителите. Неколцина навярно бяха оцелели, но всяко посегателство срещу законите заплашваше със смърт не само виновника. Илара бе способна да ни изтрие с един замах от лицето на земята. Изясняваха го при всяко вземане-даване с нас.

Побутнах копчето с престорено безразличие. Всичко от сушата ме очароваше.

– Какво ще прави Зейгу с това копче? Ще си закончава несъществуващите панталони ли?

– Шия ѝ мантия за из път. В Илара е студено.

На церемонията щяха да изберат Зейгу, разбира се. Сами знаеше. И на него му беше трудно както на мен, защото и той я обичаше. Сестра ми изглежда споделяше чувствата му. Бяха наясно обаче, че тя ще се омъжи за принца, а те двамата ще си останат просто приятели.

– Добре си го обмислил – кимнах. – Но недей да търгуваш с Галетия. Хванат ли те, ще увиснеш на бесилката.

– Значи не бива да ме хващат – усмихна се, разкривайки зъби, по-бели от раковина, на фона на загорялата от слънцето кожа.

Във Вариния момчетата не носеха бремето на момичетата, поне по отношение на раните и палещите слънчеви лъчи. От тях се изискваше да набавят храна за семейството, а това ставаше все по-трудно. Миналата година две перли бяха достатъчни да изхранят семейство цял месец. Сега бяха необходими поне четири, а стоките, купени с тях, бяха по-некачествени. Отдавна се бях научила да не задавам въпроси за търговските ни отношения с Илара. Подобни тревоги бяха работа на старейшините, не моя. Според мама имах далеч по-важни грижи – косата ми да блести например, а миглите ми да са гъсти и дълги.

Ала това не ме спираше да размишлявам за света отвъд Вариния.

– Новини от Галетия? – попитах.

– Говорят за бунт в Южна Илара.

– Нищо ново.

Поклати глава.

– Положението се влошава. Цар Ксирус отказва да пропусне свободно безгълците, насочили се на север, макар галетияците да ги посрещат с отворени обятия.

– Всеки е добре дошъл да подсили армията им.

– Не само. Някога те също са били безгълци.

Огледах копчето от двете страни. Забелязах, че е гравирано с кичесто цвете. Знаех какво е, но никога не бях виждала истинска роза. Опитах да си представя свят, където едно нищо и никакво копче заслужава подобна ювелирна изработка.

– Красиво е – възхитих се и го пуснах в стригената черупка. – Камо Зейди.

Сами сложи длан на рамото ми. Облегнах буза върху нея.

– Какво ще правим без нея? – прошепнах.

Последва мълчание, после прокашляне.

– Ще се оженим, да речем.

Праснах го по кокалчетата с дървената лъжица в ръката ми.

– Не бих се омъжила за теб, дори да си последното момче във Вариния.

Хвана се за сърцето, преструвайки се на дълбоко обиден.

– Защо?

– Защото си най-добрият ми приятел. И по-зле – бъдещ царски наместник.

– Права си. От теб няма да излезе добра съпруга на височайша особа.

Грабна фурма от масата и се стрелна настрана.

– Повтори ли се, наистина няма да се омъжи никога за теб. Ще ти остане Алис, щеш не щеш.

Разкриви лице.

– Представи си гечицата ни с акулски зъби. Мама ще си изплаче очите.

Зейди надникна свъсена през вратата.

– И двамата сте лоши! Алис е мила и честна. На Сами ще му провърви, ако реши да се омъжи за него.

– Права си – опомних се.

Знаех по-добре от мнозина какво е да те преценяват по външния вид.

Зейди усуква и изцеди мократа си коса над кофата, в която плакнехме съдовете. По настояване на мама тя нико-

га не си лягаше, без да отмие морската вода, макар да купувахме слагката прескъпо от Илара, а всяка баня намаляваше запасите ни за пиене и готвене.

– Лош човек ще ти донесе ли това? – Сами ѝ подаде церемониално месинговото копче в черупка от перлена мига.

Зейди ахна, сетне се намръщи.

– Да, предполагам. Понеже не би попаднало в ръцете на почтен човек.

Сами ме погледна през рамо. Пристъпи към Зейди.

– Харесва ти, нали? Моля те, кажи „да“. Искам да ти уشيا наметка за Илара. В планините е стугено.

– Не знаеш дали ще замина – възрази тя, но изражение ѝ омекна. – А ти откъде ще намериш плат за наметка?

– Почтените хора не издават източниците си.

Разбърках без нужда яхнията – беше твърде рядка, за да нахрани четирима. Наблюдавах ги изпод вежди. Бях благодарна, че Зейди не го упрекна, защото е прахосал пари за грънкулка вместо за храна. За тяхно добро обаче трябваше да странят един от друг. Ако не беше белегът, навярно щяха да изпратят мен в Илара. Тогава Сами и Зейди щяха да се оженят, а аз да видя повече от гравирана роза върху глупаво месингово копче.

В някой друг живот, помислих си горчиво. Не в този.

– Мирише вкусно! Какво е?

Татко влезе през вратата зад Зейди и Сами отскочи настрани. Връщаше се от риболов в дълбините, съдейки по солената коричка върху челото му и изпръхналите от вятъра бузи.

– Каквото ядем всяка вечер – свих рамене. – Или си хванал нещо?

Поклати тъжно глава и стомахът ми изкъркори в отговор. За да прикроя звука, почуках с лъжицата по ръба на тенджерата.

– Не се безпокой, татко. След последното рибено ястие на Зейди къщата вонеше цяла седмица.

Сами се засмя. Зейди го побутна с престорена обига. Дори татко се поусмихна при опита ми да разведрия настроението.

Родителите ми бяха забелязали близостта между Сами и Зейди – невъзможно беше да остане скрита – но татко бе по-благосклонен от мама, която не искаше нищо да отвлича вниманието на гъщеря ѝ от крайната цел. Зейди бе глъжна да стане царица, защото мама не бе успяла. Преди двайсет години отредили честта на груга млада жена и мама не би позволила историята да се повтори. Аз подсигуриявах амбицията ѝ, ала през последните две-три години стана ясно коя от нас ще участва непокътната в церемонията и цялото ѝ внимание се стовари върху клетата ми сестра.

Татко прочисти гърло и се обърна към Сами, който бързо потули копчето в шепи.

– Баща ти те търси. Спомена, че си изчезнал, а трябвало да занесеш дърва за огрев на лелите си.

– Да, господине. Тъкмо тръгвах – Сами целуна Зейди по бузата, после мен. – До утре.

– Не утре – напомни му татко. – Момчетата ще се подготвят за церемонията.

Не вдъхваше боязън, не и на мен, но Сами почервения.

– Разбира се. Ще се видим на церемонията тогава.

Прииска ми се татко да остави Сами да се сбогува спокойно със Зейди. При следващата им среща тя щеше да е годеница на принца на Илара.

– Довиждане – подвикнахме в унисон на Сами, вече излязъл на балкона, където въжена стълба се спускаше до водата. Къщата ни, както всички във Вариния, бе скована от гъски на потънал кораб. През няколко години я боядисвахме в оранжево-розово – любим цвят на мама и лесно различим от морската шир, за да ни води към къщи генем, когато фенерите не вършат работа.

Татко седна на ниско столче, издялано от довлечено от вълните дърво.

– Щом Нор готви днес, значи Зейди е намерила стрига. Познах ли?

Посочи лъскавата мека плът в напукана порцеланова купа. Част от притежанията ни бяха купени, други – извадени от потънали кораби. Мама никога не питаше как откривам подобни неща, особено ако блазнеха суетата ѝ – ръчно огледалце или гребен от коруба.

Със Зейди се спогледахме. Признаех ли, щях да я издам, че е плувала въпреки мамината забрана. Разчитахме на внушителните дарове, които принцът щеше да изпрати на семейството на избраницата, но междувременно трябваше да ядем. А и никой не знаеше ще има ли стриги утре, след седмица, след месец. Сами бе дочул как баща му си шушука със старейшините по тъмно. От него бяхме научили, че положението е по-тежко, отколкото го представяха родителите ни.

– Аз я намерих, но се обзаложих, че вътре ще има перла, а нямаше – обясних.

– Е, ако на мен се пада да изям стригата, не ме е грижа кой я е намерил – татко намигна на Зейди и тя му подаде купата. – Добри момичета си имам. – Наклони купата и мидата се плъзна в устата му. – Мъчно ми е, че ще се разделя с една от вас. Но си знаех от самото начало. Това ми е отплатата, задето се ожених за най-красивата девойка във Вариния.

Мама влезе от балкона, сплитайки измитата си коса. Никога не се бе гмуркала дълбоко и тъпанчетата на ушите ѝ бяха невредими. Имаше по-остър слух от мнозина в селото. Съвсем малко бръчици личаха в крайчетата на очите и устните ѝ – свидетелство за ползата от носене на шапка (и сгържаното усмихване).

– Красотата ни е израз на благоволенieto на Талос – погледна към притъмняващите вълни отвъд прозореца, сякаш богът на океана я наблюдава. Морска пяна избликна внезапно между пролуците в дъсчения под и очите на мама блеснаха от задоволство.

– Ще го почетом с жертвоприношение – добави татко.

Улових Зейди за ръка и си пожелах слънцето да не залезе. Морето не дава нищо гаром, казваха, а Талос е гневен бог.

2

Следващите два дни прекарахме в просторната жълта къща за събрания. Сместихме се вътре с всички момичета, навършили пълнолетие. Лично аз отчитах колко е глупаво цели два дни да се готвим за церемония, за която и без друго сме се готвили цял живот. Всеки старейшина вече бе направил избора си и никакво контене и перчене не би променило нищо. Бих предпочела да остана насаме със Зейди преди раздялата. Традицията обаче е част от света на Вариния, неотменима като океана.

Настроението в къщата бе приповдигнато, почти шеметно, все едно сме деца, готвещи се за фестивал. Женски гласове и смях огласяха помещението. Не бяхме на достатъчно години, та да помним предишната церемония, ала няколко майки – сред тях и нашата – ни наглеждаха и разказваха истории, докато гладувахме и се къпехме с питейна вода. Със Зейди втрихме ароматно масло в кожата си и си прибрахме косите в невъобразими плиткки, сетне ги развързахме и започнахме наново.

Бяхме отраснали с момичетата край нас. В село, малко

и затънтено като нашето, няма непознати лица, макар мама да ни гържеше настрана от връстничките ни. Вечер често ни разказваше на какво са способни завистниците. Слушахме истории за плитки, отрязани преди церемонията; за парливи медузи, лепнати върху здрава кожа; гори за изгаряне с вряло масло.

Момчетата имат по-силно тяло, повтаряше мама, но момичетата са гважди по-злобни. Не бях виждала пример, подкрепящ твърдението ѝ. Не разполагах обаче с достатъчно опит, та да споря. Със Зейди и Сами никога не се чувствах самотна. И все пак ме блазнеше мисълта да имам повече приятели.

Когато слънцето се запуска под хоризонта, вълненията и напрежението се засилиха. Привърженичките на фаворитките – Зейди и Алис – не пестяха нито похвали, нито просъскани оскърбления.

– Ако Алис не си беше отваряла устата през изминалите седемнайсет години, надпреварата щеше да е равностойна – изшушука русокосата Муника. – За съжаление е бърива като гларус.

Погледнах извинително към Алис, която всъщност имаше само един крив зъб. Майка ѝ се бе опитала да го изправи с помощта на въдичарска корда от конски косъм. Без видим резултат. С кестенявата си коса и зелените очи обаче Алис несъмнено минаваше за красавица. Както и смуглата Гиния със ситни черни къдри, и Лунела, чиито огромни сини очи и фини черти бяха гордост за цялото ѝ семейство. Не доумявах как старейшините ще успеят да изберат. Все едно да посочат коя е най-прелестната морска раковина.

Зейди изгледа укоризнено Муника, без да спира да сплита косата ми – за последен път, надявах се, защото скалпът ме сърбеше, та чак гореше от ръкоделието ѝ.

– Стига, момиче. Алис ни е приятелка и е прекрасна точно каквато е. Ако изберат нея за Илара, ще се моля Талос да я пренесе невредима до брега.

– Прекалено добра си – поклати глава Лунела. – Мека и гъвкава като сепия. Принцът ще те излапа на вечеря, ако не си отваряш очите на четири.

Зейди се изчерви и отметна непокорен кичур зад ухото си.

– Как ли изглежда принцът? – отправих въпроса си на посоки, за да отклоня вниманието от сестра ми. – Знаем толкова малко за иларците, а те сякаш знаят всичко за нас.

– Колко красиви са варинианките например – вметна Муника.

Мама седеше в центъра на помещението върху една от пъстрите възглавнички, застлани пода от стена до стена. Тясната къща едва побираше трийсетина жени и момичетата, без да броим помадите и грехите.

– Не е само това – подхвърли тя.

Знаехме. Историята бе вплетена в детството ни като нишки морска коприна – от тънки по-тънки, с неотличими начало и край. Сега обаче всички се обърнахме към мама. Моментът ми се стори подходящ да чуя още веднъж прегадието. Тази нощ щеше да промени света ми завинаги.

– Преди много години в царство, чието име времето е погълнало, живяла мъдра и могъща кралица. Родила дъщеря и ѝ дала името на богинята Илара. Усмивката на Илара била сияйна като луната, косата – тъмна и блестяща като нощното небе. Смехът ѝ, казват, карал звездите да греят още по-ярко. Хората я обичали и тя им отвръщала с обич. Принцесата навършила шестнайсет. През лятото често ходела до брега със семейството си. На пищните увеселения се запознала с много красиви младежи, ала никой не бил по-красив от принц Лаеф, чиято земя, Кувен, се намирала далеч отвъд Алатийско море. След седмици на тайни срещи и откраднати целувки, той я помолил да се омъжи за него. Приела щастлива. Майката на Илара обаче им забранила да се оженият. Царството на принца било малко и сла-

бо в сравнение с нейното, заемало по онова време цял континент. Бащата на Лаеф бил жесток владетел, грабел от морето, а не давал нищо в замяна. Майката на Илара вече ù била избрала подходящ съпруг от могъщо източно кралство. Принцът бил старичък и не особено привлекателен, но колкото и да обичала дъщеря си, кралицата не искала да излага владенията си на риск.

Няколко момичета промърмориха неодобрително. Мама се намръщи.

– Не е нужно да ви напомням колко е важен дългът, нали?

Втрени се в Зейди, независимо че никой не познаваше товара на отговорността по-добре от сестра ми. Зейди кимна сериозно. Едва се удържах да не подбеля очи.

– В нощта преди сватбата Илара и Лаеф събрали най-преданите си слуги и откраднали кораби от родителите си. Той бил неопитен моряк, а тя никога не била плавала в открити води, ала се обичали и не искали да се разделят. Игната вечер корабите им се срещнали сред Алатийско море. Няколко дни останали на кораба на Лаеф, щастливи да са заедно. На седмия ден се венчали и решили да поемат към Кувен. Бащата на Лаеф одобрил брака, защото бил сигурен, че поставена натясно, майката на Илара ще приеме съюз, изгоден за царството му. В уречения за отплаване ден слънцето изгряло и смехът на Илара се понесъл по морската вода като скокливо камъче. Принцът я презърнал и се привел да я целуне. Влюбените не знаели, че Талос, богът на морето, ги наблюдава. Разбрал, че двамата ще донесат на бащата на Лаеф задоволство, каквото не му се пада по заслуга. За да му отмъсти, задето не давал на морето каквото му се полага, Талос се заканил да отнеме най-ценното на Лаеф – Илара.

Косъмчетата по тила ми настръхнаха. Притиснах се към Зейди.

– Талос призовал буря и грамадните вълни залашкали корабите като черупки. Влюбените се вкопчили един в друг. Заклели се да умрат в обятията си. Талос, яхнал гребен на